

Arrest

nr. 104 984 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren in 1345 (Afghaanse kalender, 1966) en u groeide op in de stad Charikar van de provincie Parwan. Zo'n twintig jaar geleden huwde u (...). Samen kregen jullie een zoon en een dochter. Na uw huwelijk verhuisde u naar de wijk Karte Parwan van Kabul, waar u twintig à vijfentwintig jaar woonde. Zeven tot zevenenhalf jaar geleden werd uw schoonvader vermoord. Nadat uw echtgenoot lastig was gevallen, verhuisde uw gezin naar het huis van een vriend van uw man in Deh Mazang. Uw man dacht immers dat de landbouwer die als kind door uw schoonouders was opgenomen de boomgaard van uw schoonfamilie in handen trachtte te krijgen en daarvoor geen geweld schuwde. Twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd ook uw echtgenoot gedood. U verliet Afghanistan samen met uw twee kinderen en uw schoonmoeder Deep Kaur GORWARAI (o.v. X) om twee maanden later op 5 april 2011 asiel aan te vragen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u samen met uw schoonmoeder een taskara, zeven eigendomsdocumenten, een vraag om inlichtingen en twee medische attesten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Allereerst dient er opgemerkt te worden dat talrijke cruciale aspecten van de levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Kabul u volstrekt onbekend zijn. Zo is het verwonderlijk dat u, die een zoon en een dochter heeft van respectievelijk vijftien en zestien jaar ten tijden van uw vertrek uit Afghanistan, een geheel verkeerd beeld heeft van het onderwijs dat voor de kinderen van uw gemeenschap beschikbaar is. U beweert immers dat de Hindoe- en Sikhsschool in Kabul reeds tien tot vijftien jaar geleden de deuren sloot, terwijl er in werkelijkheid over de jaren heen steeds een functionerende school is geweest voor Hindoes en Sikhs in Kabul (CGVS p.7). Dat u over een dergelijke essentiële kwestie als de onderwijsmogelijkheden voor de kinderen van uw geloofsgemeenschap de bal volledig mislaat, is zeer merkwaardig.

Voorts kan u ook over een ander prangend probleem voor de Hindoes en Sikhs geen duidelijk beeld ophangen. U bent op de hoogte van de problemen met het cremen van overleden Hindoes en Sikhs maar u situeert het probleem geheel verkeerd in de tijd. U meent immers dat de problemen met de site in Qalacha zich voordeden zo'n tien à twaalf jaar geleden, "tijdens Taliban en zo". In werkelijkheid deden deze problemen zich voor tot vlak voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan, waardoor er in de jaren voor uw vertrek voor crematies zelfs naar buiten de hoofdstad uitgeweken moest worden (CGVS p.11). Dat u wat dit betreft dermate foutieve verklaringen aflegt, is bijzonder merkwaardig en roept twijfels op bij uw beweringen omtrent uw verblijf in Afghanistan.

Ook verbaast u door te stellen dat de festivals door uw geloofsgenoten niet buiten de dharamsal gevierd werden (CGVS p.12). Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers het tegendeel. Ook inzake de prominenten van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul kan u niet overtuigen. U noemt Anarkali en Ravender Singh als vertegenwoordigers van uw gemeenschap. Als u echter naar Anarkali gevraagd wordt, blijkt u vreemd genoeg zo goed als niets over haar te weten. De vraag of ze een hindoe of een sikh is, beantwoordt u overigens verkeerd. Indien u daadwerkelijk recent in Kabul verbleef zou u mogen weten dat Anarkali net zoals u een Sikh is (CGVS p.7,8).

Ook uw kennis over Prital Singh valt uiterst pover uit. Deze leider van uw gemeenschap die enkele maanden voor uw vertrek als parlamentskandidaat opkwam, is u zo goed als onbekend (CGVS p.8). Dat u twintig tot vijftientig jaar in Karte Parwan, het centrum van de Hindoe- en Sikhgemeenschap van Kabul, gewoond heeft en samen met uw echtgenoot buiten kwam, dient dan ook zeer ernstig betwijfeld te worden (CGVS p.6). Als u verder de foto van Norandor Seng getoond wordt, kan u deze Sikh niet herkennen ondanks de minieme grootte van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul (CGVS p.9). Het is ook bevreemdend dat u in een foto van Malalai Joya, de beroemde Afgaanse activiste en parlamentslid, een jonge Anarkali ontwaart (CGVS p.9). Ook uw kennis over de andere Hindoe- en Sikhgemeenschappen in Afghanistan schiet tekort. U noemt de steden Jalalabad, Ghazni, Khost en

Kunduz als steden met Hindoe- en Sikhgemeenschappen, maar het verbaast ten zeerste dat u niet kan zeggen of er de laatste vijf jaar voor uw vertrek nog effectief Hindoes en Sikhs in die steden woonden (CGVS p.12). Dat u wel weet waar er gemeenschappen gevestigd waren maar dat u er geen idee van heeft of die gemeenschappen nog bevolkt zijn, voedt andermaal het vermoeden dat u Afghanistan reeds geruime tijd achter zich liet. Bovenstaande vaststellingen over uw kennis van de Kabulse Hindoe- en Sikhgemeenschap doen besluiten dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw vertrek deel uitmaakte van deze gemeenschap.

Daarnaast moet er op gewezen worden dat verschillende cruciale aspecten van het dagelijks leven in Afghanistan u vreemd zijn. Zo is het vreemd dat u de Afghaanse kalender niet beheerst. U weet niet in welk jaar u Afghanistan verliet en ook de maand is u onbekend. U weet dat u in België aankwam in de maand hamal (21 maart – 20 april) en twee maanden onderweg was. Als u vervolgens gevraagd wordt welke maand dan twee maanden voor hamal komt, noemt u twee maanden, om als de vraag herhaald wordt te besluiten dat u het niet weet (CGVS p.2). Ook uw antwoord op de vraag naar bekende Afghanen kan niet overtuigen. U vermeldt president Karzai, de gouverneur en de burgemeester van Kabul ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. Verder reikt uw kennis van bekende Afghanen niet, zo geeft u toe. Het is niet alleen verwonderlijk dat 46 jaar in Afghanistan u slechts de namen van drie bekende burgers van dit land opleverde, ook mag het verbazen dat zowel de vermelde gouverneur als de burgemeester nauwelijks meer dan een jaar voor uw vertrek hun functie opnamen. De voorgangers van deze burgemeester en gouverneur blijkt u overigens niet te kennen (CGVS p.6). Van Gulbuddin Hekmatyar, een krijgshoofd die de laatste decennia naam maakte door zijn brutale inmenging in het politieke spel en de veiligheidssituatie in Afghanistan, heeft u wel eens gehoord, maar enige info over hem beschikt u niet (CGVS p.8). Het is ook merkwaardig dat u wel drie Afghaanse televisiezenders weet te noemen maar dat u geen programma kent dat op deze zenders uitgezonden wordt (CGVS p.8). Bovenstaande opmerkingen schaden sterk het geloof in uw beweerde verblijf in Afghanistan.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uw kennis van talrijke aspecten van het dagelijks leven in de stad waar u gedurende twintig à vijfentwintig jaar gewoond zou hebben erg beperkt blijft (CGVS p.2). Zo kan u niet te zeggen hoeveel delen uw wijk Karte Parwan telt. Ook is het opvallend dat u niet weet welke etnische groep in hoofdzaak Karte Parwan bewoont. Om u de vraag duidelijk te maken werden u tijdens het gehoor als voorbeeld van etnische groepen in Afghanistan de Pashtounen en de Hazara's genoemd. Het valt op dat u de taal Farsi, Dari als etnische groep noemt (CGVS p.12). Het is zeer merkwaardig dat u geen andere etnische groepen blijkt te kennen. Het valt echter niet in te denken dat u zo'n 46 jaar in Afghanistan zou hebben gewoond, waarvan een groot deel in de hoofdstad, zonder de Afghaanse bevolkingsgroepen te kennen (CGVS p.6).

Het is ook treffend dat u, als u gevraagd wordt Kabulse wijken te noemen, naast uw eigen wijk maar drie andere Kabulse wijken (en twee markten) kan noemen. Dat u zich na een verblijf van meer dan twintig jaar in Kabul slechts drie wijken in deze stad kan herinneren, is weinig overtuigend voor uw verblijf in deze stad (CGVS p.7). Van Baghi Zanana, het park dat enkel toegankelijk is voor vrouwen en in Karte Parwan gelegen is, heeft u slechts gehoord. U denkt dat het bij Baghe Bala is maar houdt het erop dat het park "ergens is" (CGVS p.12). Ook doorheen uw kennis van de stad waar u langdurig verbleven zou hebben, maakt u, zoals blijkt uit bovenstaande vaststellingen, uw verblijf in Afghanistan niet aannemelijk.

Tenslotte kan ook de informatie die u met betrekking tot uw reisweg weet te geven allermindst overtuigen. Zo kan u de trajecten van de vliegtuigen die u tot België brachten in het geheel niet weergeven. U weet niet waar u het eerste vliegtuig nam, waar u van vliegtuig wisselde of waar het tweede vliegtuig u heen bracht (CGVS p.10). Even bevreemdend is uw bewering dat u geen paspoort in handen heeft gehad op uw reis naar België. Gezien de strenge veiligheidsmaatregelen die op internationale luchthavens gehanteerd worden, is het allermindst geloofwaardig dat de smokkelaar te allen tijde de documenten bij zich hield, zoals u beweert. U verbaast verder met de uitspraak dat u niet weet onder welke naam u de vliegtuigreis maakte. U bevestigt dan ook dat u uw juiste naam niet had kunnen vertellen indien de luchthavenautoriteiten u het gevraagd hadden (CGVS p.10). Even later komt u echter terug op uw verklaring dat u nooit de paspoorten in handen had. Nadat u geconfronteerd wordt met uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door de Franse politie gearresteerd werd omdat u met valse documenten de grens trachtte over te steken, vertelt u dat u met de paspoorten in de hand tickets naar het Verenigd Koninkrijk trachtte te kopen toen u gearresteerd werd. Uw poging om het Verenigd Koninkrijk te bereiken ondernam u een maand en enkele dagen na uw aankomst in België. Niet alleen had u de paspoorten in handen, ook herinnert u zich nu de naam waaronder u reisde, al weet u nog steeds niet onder welke nationaliteit (CGVS p.10-11). Dat jullie geen geloofwaardige verklaringen kunnen afleggen over de route die jullie volgden en over de wijze waarop jullie reisden, ondergraaft verder het geloof in jullie vertrekpunt en de reisdocumenten waarover jullie beschikten.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen of documenten uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerminst het geval.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over

de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen uw verklaarde verblijf in Afghanistan niet ondersteunen. Zo dateert de neergelegde taskara van 1356 (1977) en stammen de eigendomsdocumenten uit 1351 (1972) (CGVS p.3). Gezien hun uitgiftedata kunnen deze documenten geen bewijs leveren voor uw verblijf in Afghanistan tot 2011. Drie dagen na het gehoor ontving het Commissariaat-generaal een document dat tijdens het gehoor onvermeld was gebleven. Het betreft een interne correspondentie tussen de rechtbank en de wijkverantwoordelijke van Nawabad, hetgeen meteen de vraag doet rijzen hoe deze interne correspondentie bij u terecht is gekomen. Ook valt het op dat op het document Dagbir Singh als de naam van uw echtgenoot vermeldt terwijl uw man volgens u Laqbir Singh heet (DVZ verklaring p.3). Bovendien werd het document laatst bewerkt 5/2/1390 (25 april 2011), na uw vertrek uit het land. Deze eigenaardigheden voegen zich bij de vaststelling dat het document slechts een kleurenkopie betreft dat derhalve gemakkelijk vervalst kan worden. Het stuk kan bijgevolg het geloof in uw verblijf in Afghanistan niet herstellen. De twee medische attesten melden de onmogelijkheid van uw schoonmoeder om zich naar het Commissariaat-generaal te verplaatsen omwille van haar medische toestand. De attesten leveren geen bijdrage voor de beoordeling van jullie verblijf in Afghanistan of asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen middel aan, doch beperkt zich tot het formuleren van inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. De Raad leidt hieruit af dat verzoekster de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire bescherming te verlenen, dan wel de beslissing terug te sturen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een document, beweerdelijk afkomstig van een Afghaanse rechtbank, met vertaling.

Ter terechtzitting legt verzoekster nog twee foto's neer alsook een brief met beëdigde vertaling, een kopie van een bladzijde uit een paspoort en de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeksters bewering tot 2011 in Afghanistan te hebben verbleven, bedrieglijk is. Uit de verklaringen van verzoekster bleek immers dat (i) zij niet op de hoogte is van het dagelijkse leven in de Sikh-gemeenschap in Kabul, (ii) haar kennis over het dagelijkse leven in Afghanistan schromelijk te kort schiet, (iii) zij het dagelijkse leven in het stadsdeel van Kabul waarvan zij beweerdelijk herkomstig is niet kan duiden, en tenslotte, (iv) haar verklaringen aangaande haar reisweg vaag en inconsistent zijn. De commissaris-generaal besloot op basis van voormelde motieven dat verzoeksters bewering tot 2011 in de Sikh-gemeenschap van Afghanistan te hebben gewoond bedrieglijk is, waardoor evenmin aan het asielrelaas zelf enig geloof kan worden gehecht.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster bovenvermelde motivering. Zij stelt dat zij als ongeschoolde Sikh-vrouw nauwelijks buiten kwam, waardoor zij uiteraard *“slechts over rudimentaire informatie beschikt aangaande het dagelijkse leven in Kabul en de politieke omstandigheden”*. Zij stelt dat haar kinderen niet naar school gingen en zij nauwelijks contacten had. Wat haar reisweg betreft wijt zij haar gebrek aan kennis aan haar gebrekkige opleiding en de discretie van de ‘smokkelaar’.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de beweerde herkomst van verzoekers, steun vinden in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Zo merkt de bestreden beslissing op dat talrijke cruciale aspecten van de levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Kabul verzoekster volstrekt onbekend zijn (onderwijs, cremen van overleden Sikhs en Hindoes, viering van festivals buiten de dharamsal, prominenten van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Kabul, kennis andere gemeenschappen in Afghanistan, Afgaanse kalender, bekende Afghanen, programma's op televisie). Daarnaast blijkt ook dat verzoeksters kennis van talrijke aspecten van het dagelijks leven in de stad waar zij gedurende twintig à vijfentwintig jaar gewoond zou hebben, erg beperkt blijft (aantal delen van haar wijk Karte Parwan, welke etnische groep in hoofdzaak deze wijk bewoont, kennis van etnische bevolkingsgroepen in Afghanistan in het algemeen, kennis van wijken en park in Kabul). Zo verzoekster al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoekster minstens reeds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was.

Verzoeksters uitleg kan geenszins overtuigen. Immers, zelfs van een persoon met een geringe opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met haar geloofsgemeenschap en haar beweerde regio van afkomst. Noch het gebrek aan scholing noch het feit dat verzoekster niet buitenkwam en nauwelijks contacten had, kunnen een afdoende verklaring bieden voor haar manifest gebrek aan kennis. De kennis waarnaar gepeild werd tijdens het gehoor is van feitelijke en praktische aard, en dermate voor de hand liggend dat de vragen in kwestie zelfs door een ongeschoold persoon met een geïsoleerd profiel correct zouden kunnen worden beantwoord, veronderstellend dat zij daadwerkelijk de laatste jaren in deze regio verbleven heeft. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij vier jaar informeel onderwijs volgde (vraag 10 vragenlijst), hetgeen zij vervolgens boudweg ontkende bij het Commissariaat-generaal (gehoorverslag, 4).

De bestreden beslissing stelt bovendien terecht vast dat verzoekster verklaarde dat zij samen met haar echtgenoot naar buitenkwam. Verzoekster verklaarde: *“(We hebben er nu al twee genoemd pashtounen en hazara's. Welke etnische groep woonde in Karte Parwan?) Ik ging niet naar buiten, ging niet rond. Ik weet het niet (Waarom ging u niet naar buiten?) Omdat we niet zo vrij waren, we konden ons niet vrij verplaatsen, als we het deden was het met onze mannen. Onze mannen waren onze begeleiders. (Dus u kon naar buiten met uw man?) Als er ergens een begrafenisceremonie was bracht hij ons naar daar en nam hij ons terug mee.”* (gehoorverslag, 6). Verzoekster verklaarde ook: *“(Kan u nog iets over hem: Pritpal Singh vertellen?) Wat? (Maakt niet uit. Was er iets bijzonders aan zijn uiterlijk, getrouwd, waar woonde hij, etc?) Als ik bv hier ben hoe kan ik weten wie hij is. Wie zijn assistent is, van waar hij komt. Hoe kan ik dat weten dat ik nooit het huis verliet? (Omdat u met uw man het huis verliet.) We gingen naar de bazaar, naar de gurdwara, niet naar hem. Hoe moet ik hem kennen?”* (gehoorverslag, 8). Deze vaststelling doet ernstige twijfels rijzen omtrent verzoeksters voorgehouden geïsoleerd bestaan nu zij zelf verklaarde naar begrafenissen, de bazaar en de gurdwara te gaan.

De vermelde lacunes over de levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Kabul en verzoeksters verkeerde en gebrekkige antwoorden met betrekking tot de elementaire dagdagelijkse gegevens en over de stad waar verzoekster zo'n twintig à vijftintig jaar gewoond zou hebben, zijn zo flagrant dat het onmogelijk is geloof te hechten aan verzoeksters beweerde verblijf in de laatste jaren in Kabul.

Verzoeksters voorgehouden verblijf tot 2011 in Afghanistan is bedrieglijk, waardoor er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas, dat daar onlosmakelijk mee verbonden is.

Verzoekster wijst nog op de bewijskracht van de door haar neergelegde stukken. Stukken beschikken evenwel slechts over bewijskracht voor zover ze door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld. Hoger bleek dat van geloofwaardige verklaringen *in casu* geen sprake is. Zulks geldt eveneens voor de stukken die verzoekster bijkomend neerlegde in het kader van dit geding. De taskara en de eigendomsdocumenten neergelegd bij het Commissariaat-generaal dateren van respectievelijk 1977 en 1972 zodat deze moeilijk een beweerd verblijf tot 2011 kunnen aantonen. De foto's zijn blijkens de verklaringen op de terechtzitting genomen in België. De geschreven getuigenis kan door om het even wie geschreven zijn en is hoe dan ook duidelijk gesolliciteerd. De kopie van een bladzijde van een paspoort afgeleverd in Londen in het jaar 2000 voegt hier geen enkele meerwaarde aan toe, uit niets blijkt bovendien dat dit paspoort nog steeds geldig is. De enveloppe uit Afghanistan is al evenmin een bewijs van het verblijf van verzoekster in Afghanistan tot 2011.

Tot slot stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht stelt dat het vooreerst van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Indien het risico op vervolging zowel als het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, is er echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoekster haar belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat zij reeds in een ander land als vluchteling is erkend of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Door over haar verblijf bedrieglijke verklaringen af te leggen, maakt verzoekster het zelf niet aannemelijk dat zij vluchteling is of in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat verzoekster de nationaliteit van een ander land bezit of in een ander land een beschermingsstatus geniet, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en verzoekster leugenachtige verklaringen aflegde over waar zij de laatste jaren heeft verbleven. Ook wat betreft de subsidiaire bescherming benadrukt de Raad dat de aanvrager daarvan niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, doch dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een verblijf in Kabul, zodat er evenmin duidelijkheid is over haar feitelijke herkomst. Verzoekster verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot haar profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op haar rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoekster geen reëel beeld biedt op haar nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert zij de Belgische overheden immers haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER